

Arendsoog en de Kansas kidnap

Alle 63 titels van Arendsoog

1. Arendsoog
2. Witte Veder
3. Het raadsel van de Mosquitovallei
4. Arendsoog in de knel
5. De Bende van de Blauwe Bergen
6. Arendsoog knapt het op
7. Arendsoog en de verdwenen rivier
8. Het spookt op de spoorbaan
9. Arendsoog grijpt in
10. Pas op, Arendsoog!
11. De smokkelaars van de Rio Malo
12. De geest van de Eenzame Wolf
13. Texas-Arendsoog
14. Het testament van Tobi Thomson
15. Arendsoog in geheime dienst
16. Het veeland in gevaar!
17. Het geheim van Bad Man's hut
18. De Gemaskerde Ruiter
19. De jacht op de grijze hengst
20. Arendsoog en de goudkoorts
21. Het geheim van de zonderling
22. De strijd om Sam Peony-bridge
23. De stad van de verdwenen cowboys
24. Een hinderlaag voor Arendsoog
25. Arendsoog en het blaffende zand
26. De spookranch
27. Tweemaal Arendsoog
28. Arendsoog en de Mississippi-Duivels
29. Good luck, Arendsoog
30. Een amulet voor Arendsoog
31. Arendsoog en de vloek van Arbaz
32. Het raadsel van de C-ranch
33. Terreur over Texas
34. Schoten om middernacht
35. Dollardans in Cannon Field
36. Geen alibi voor Arendsoog
37. Arendsoog zet een val
38. Arendsoog en de Duncan-dollars
39. ... alias Arendsoog
40. De sheriff van Wurdig
41. Mexicaans avontuur
42. Arendsoog... om oog
43. Kogels als losgeld
44. Vraagtekens voor Arendsoog
45. Arendsoog in duplo
46. De wraak van Grissom
47. Een erfenis voor Arendsoog
48. Arendsoog en het geheim van het Gouden Graf
49. Arendsoog en de 'Avondmannen'
50. De verdwijning van Arendsoog
51. Arendsoog en de man zonder verleden
52. Arendsoog en het Murdock-mysterie
53. Op leven en... lood
54. Arendsoog... vogelvrij!
55. Arendsoog en het FRAME-komplot
56. Arendsoog en de Kansas-kidnap
57. Arizona-Arendsoog
58. Het monsterverbond
59. De schat van Medusa
60. De grote grondroof
61. Jacht op een 'schaduw'
62. Lightfeet ontvoerd!
63. Arendsoog... premiejager?

*Arendsoog
en de
Kansas kidnap*

P. Nowee

Oorspronkelijk uitgegeven door: Malmberg, 1986

© P. Nowee, 1986

© Illustraties: Herry Behrens

© Nederlandse uitgave: Overamstel uitgevers bv, Amsterdam 2015

© Omslagbeeld: Herry Behrens

Omslagontwerp: baqup

ISBN 978 90 499 1056 3 (paperback)

ISBN 978 90 499 1170 6 (hardback)

ISBN 978 90 499 1110 2 (e-book)

NUR 280

www.overamsteluitgevers.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK I

De man in het zwart

Er heerste een gezapige rust in Turon. De avond kroop traag naar het middernachtelijk uur en zelfs de barman in de saloon 'The Joker' had nauwelijks iets te doen. Turon sliep al of maakte zich op om te gaan slapen. Het was aardedonker. De maan hield zich verborgen alsof zelfs zij de volmaakte rust niet wilde verstoren.

De man stond roerloos geleund tegen de zijkant van een van de huizen in de hoofdstraat. Van zijn laarzen tot zijn breedgerande hoed was hij gekleed in het zwart. Zelfs als de maan wel geschenen had, zou hij in het donker bij de huizen niet opgevallen zijn. Niets verried dan ook zijn aanwezigheid. Ogenschijnlijk was hij volkomen ontspannen en slechts het zachte tikken van zijn vingertoppen tegen de kolf van zijn revolver vertelde dat hij niet stond te slapen.

Zo ontspannen als hij uiterlijk was, zo gespannen was hij echter van binnen. Beeld voor beeld trokken de gebeurtenissen van de afgelopen dagen aan zijn geest voorbij. Af en toe onderbrak hij zijn eigen gedachtegang en bleef iets langer stilstaan bij een of ander voorval. Was alles goed gegaan? Had hij zich niet vergist? Kon hij er absoluut zeker van zijn dat niemand hem gezien had? Zonder dat hij het zich bewust was, schudde hij het hoofd. Nee, hij had geen fouten gemaakt!

Uit het kantoor van de bank aan de overkant klonken twaalf galmende slagen. Hoewel het geluid enigszins gedempt werd door de muren van het gebouw, was het toch duidelijk hoorbaar in de hoofdstraat. Er kwam beweging in de man. Uit zijn zak haalde hij een tabaksdoos en begon een sigaret te draaien. Hij likte aan het papier en verwijderde de overtollige tabak. Uit zijn borstzak haalde hij lucifers te voorschijn. Hij stak de sigaret echter niet aan, maar liet hem nonchalant tussen zijn vingers bungelen.

In gedachten herlas hij de brief die hij enkele dagen eerder geschreven had.

Mister Butler,

Aanstaande donderdag rond het middernachtelijk uur hoop ik u na vele jaren weer te ontmoeten. U rijdt vanuit het oosten de hoofdstraat van Turon in en houdt uw aandacht gevestigd op de linkerkant van de straat. Zodra u driemaal een sigaret ziet opgloeien, houdt u uw paard in en strijkt met een tussenpoos van tien seconden twee lucifers aan. De rest kunt u aan mij overlaten. Voor uw eigen bestwil raad ik u ten zeerste aan om in elk geval te komen...

Een oude bekende

De man in het zwart glimlachte vaag. Het was een goede brief. Er stond niet te veel en niet te weinig in. Die puntjes aan het einde waren een goede vondst geweest. Ze voegden een dreiging toe aan de zin zonder deze echter uit te spreken. Toch moest zijn aandacht tijdens het schrijven even zijn verslapt, anders zou hij nooit de woorden 'ten zeerste' op papier gezet hebben. 'Ten zeerste' was een beetje stijfdeftig. Cowboys gebruikten die woorden niet. Heel even vroeg de man in het zwart zich af of hij met die woorden misschien zijn identiteit verraden had, maar onwillekeurig schudde hij voor de tweede maal het hoofd. Nee, daar hoefde hij niet bang voor te zijn. Al zouden cowboys onder elkaar dan niet 'ten zeerste' zeggen, er waren hele volksstammen die dat wel deden: deftige zakenlieden, advocaten, dokters, bankiers, rechters, ach... eigenlijk iedereen die graag wilde laten merken dat hij een opleiding genoten had.

De klok in het bankgebouw liet nu één slag horen. De man in het zwart had zijn plaats met zorg uitgekozen. In de afgelopen dagen had hij de bank tweemaal bezocht en hoewel hij toen zogenaamd voor zaken kwam, had hij zijn ogen en oren goed de kost gegeven. Hij wist dan ook, dat de klok niet alleen de halve uren en de uren maar ook de kwartieren aangaf. Het was nu kwart over twaalf. Hij werd een beetje zenuwachtig wat echter alleen te merken was aan het feit dat hij moeite had om de sigaret niet fijn te knijpen tussen zijn vingers. Rond middernacht, had hij in zijn brief geschreven. Er was geen reden tot ongerustheid. Nóg niet tenminste...

Zijn gedachten dwaalden weer af naar de gebeurtenissen van de afgelopen dagen. Zeker vijftien uur had hij Butler gevolgd. Het groot-

ste deel daarvan had hij hem door zijn kijker gadegeslagen. Het was inspannend werk geweest, want de voorman van de K-ranch was met zijn mannen druk bezig geweest om de enorme kudde bijeen te drijven. Geen van de mannen had zich dan ook lang op dezelfde plaats bevonden, hetgeen inhield dat de man in het zwart zijn kijker voortdurend opnieuw had moeten instellen. Toch was hij erin geslaagd de voorman lang genoeg voor zijn lenzen te krijgen om er zeker van te kunnen zijn dat hij de juiste man voorhad.

Toen was het spannendste deel van zijn speurtocht begonnen. Op een nacht had hij het bivak van de cowboys beslopen en de brief in de zadeltas van de voorman gestopt. Achteraf was hij er trots op, dat hij hierin geslaagd was zonder dat iemand zijn aanwezigheid had opgemerkt.

De klok sloeg weer... Half één!

Er was iets misgegaan! Zou de voorman de brief misschien niet gevonden hebben?

‘Onwaarschijnlijk,’ mompelde de man in het zwart. De cowboys waren allang weer teruggekeerd op de K-ranch en de normale gang van zaken was dan, dat de zadeltassen helemaal geleegd werden. Restjes beschimmeld proviand werden weggegooid; vuil wasgoed werd verzameld... Nee, Butler moest de brief gevonden hebben!

Er was iets anders aan de hand. Misschien had de voorman zich niet van de ranch kunnen verwijderen zonder dat dit zou opvallen? Middenin een bespreking met je baas kon je toch niet...

De man in het zwart werd uit zijn gedachten wakker geschud door het geluid van paardenhoeven die snel naderbij kwamen... Hij maakte zich los van de muur waartegen hij geleund stond. Snel stak hij de sigaret tussen zijn lippen en terwijl hij de vlam van de lucifer met zijn hand afschermde, stak hij hem aan. Iedere vezel van zijn lichaam was nu gespannen. Het vaag gloeiende uiteinde van de sigaret hield hij verborgen in de palm van zijn hand.

De ruiter was nu tot op enkele tientallen meters genaderd. Hij had zijn paard ingehouden en reed stapvoets verder...

Er verscheen een glimlach rond de lippen van de man in het zwart. Een duivelse glimlach... Hij had de sigaret tussen zijn lippen gestoken, maar schermde het uiteinde nog steeds af.

Nog twintig meter... Nog tien...

Nu! Hij liet zijn hand zakken en trok een keer hard aan de sigaret. Het plotseling opvloeiende einde wierp een spookachtig licht over

zijn gezicht. Hij had dit vele malen geë oefend voor de spiegel in zijn hotelkamer en wist dat hij niet bang hoefde te zijn voor herkenning. De brede rand van zijn zwarte hoed onttrok een groot deel van zijn gezicht aan de waarneming van de ruiter. Volgens de instructies in zijn brief herhaalde hij dit nog tweemaal en wachtte toen af.

Secondenlang gebeurde er niets. De spanning was te snijden. De ogen van de man in het zwart doorboorden de duisternis. Geen enkele beweging van de ruiter ontging hem. Hij stond al zo lang op deze plaats dat zijn ogen gewend waren aan de duisternis van de nacht.

Er klonk een zacht krassend geluid en het licht van een lucifer leek heel even de naaste omgeving van de ruiter in een felle gloed te zetten.

De man in het zwart omklemde de kolf van zijn revolver. Hij zou niet aarzelen om te schieten bij de geringste verdachte beweging...

De ruiter liet de lucifer vallen en het vlammetje doofde zichzelf voor het houtje de grond raakte. Onhoorbare seconden tikten voorbij. Toen klonk hetzelfde krassende geluid en lichtte de tweede lucifer knetterend op.

‘Stijg af en leg beide handen op de hals van je paard,’ commandeerde de man in het zwart.

De ruiter reageerde niet onmiddellijk. Hij zocht naar de woorden, die hij voorgenomen had te zullen uitspreken. ‘Er moet een vergissing in het spel zijn,’ kreeg hij er dan eindelijk wat schutterig uit. ‘Mijn naam is Harney...’

‘Waarom ben je dan gekomen?’ Het klonk spottend. ‘Begrijp je niet, dat je me daardoor absolute zekerheid hebt gegeven?’

Butler, alias Harney, kon de grijns op het gezicht van de ander niet zien. Heel langzaam drong het tot hem door, dat zijn tegenstander gelijk had. Als zijn naam níet Butler was geweest, zou hij het briefje genegeerd hebben. Dan zou hij aangenomen hebben, dat het voor iemand anders bestemd was en op de een of andere manier per ongeluk in zijn zadeltas was terechtgekomen. Misschien had hij beter kunnen doen alsof dat het geval was geweest en had hij er verstandiger aan gedaan om helemaal niet te komen. Enfin, het had geen enkele zin om daar nu nog over te piekeren. Het verleden kon hij toch niet meer veranderen! Hij wàs nu eenmaal gekomen.

‘Wat wil je van me?’ De woorden kwamen als een kreun over zijn lippen.

‘Je weet toch dat er een prijs van duizend dollar op je hoofd staat...

dood of levend...' Het was een vraag, maar het klonk als een kille, zakelijke mededeling.

'Als je me wilt neerschieten, doe het dan nu...' Butlers stem trilde nauwelijks hoorbaar. 'Waar wacht je nog op?'

'Ik heb andere plannen...'

Butler kreeg een sprankje hoop. 'Wat voor plannen?' vroeg hij gejaagd.

De man in het zwart lachte schamper. 'Die zal ik je vertellen als de tijd daarvoor gekomen is. Eerst moest ik absoluut zeker zijn dat je de juiste man was...' Hij laste een korte pauze in. 'Maar maak je geen zorgen,' vervolgde hij dan, 'we worden het wel eens...'

Butler wachtte even. Hij zocht al zijn moed bij elkaar. 'Waarom zou ik het eens worden met je? Per slot van zake was ik onschuldig...'

'De rechter in Wymont dacht daar anders over... als ik me goed herinner,' antwoordde de man in het zwart koel.

De klok in het bankgebouw sloeg kwart voor één. Of was het al één uur?

'Maar we hebben lang genoeg gepraat,' vervolgde hij dan. 'Je stijgt nu op, keert je paard en rijdt terug naar de K-ranch. Je hoort nog van me...'

Butler, die drie minuten geleden geen cent meer voor zijn leven gegeven had, kreeg weer hoop. 'Hoe wil je...'

'Als er vragen gesteld moeten worden, doe ik dat wel,' snauwde de ander. 'En luister nu goed... Ten noorden van het hoofdgebouw van de K-ranch staat een groepje van zes bomen. Aan de voet van de boom die het dichtst bij de ranch staat, ligt een steen ter grootte van een flinke vuist. Controleer iedere dag of daar iets onder ligt. Als ik je nodig heb, vind je dáár instructies.' Weer wachtte hij heel even. 'En probeer niet om ervandoor te gaan. Ik houd je in de gaten en zal je weten te vinden,' voegde hij er dan dreigend aan toe.

Butler aarzelde even. Het kostte hem moeite om helder te denken. Toen slaakte hij een diepe zucht en steeg op. Hij wendde zijn paard en verdween in oostelijke richting.

De man in het zwart bleef nog even staan. Het geluid van de zich verwijderende paardenhoeven maakte de afstand tot Butler hoorbaar. Er verscheen een tevreden grijns op zijn gezicht. Tot zover was alles van een leien dakje gegaan. Hij voelde tot in zijn vingertoppen dat hij Butler in zijn macht had. De voorman zou helemaal naar zijn pijpen dansen! Nu ging het erom de volgende stap zorgvuldig voor te bereiden.

Het snerpende geluid van de fluit van een trein schudde hem wakker uit zijn overpeinzingen... Hij moest opschieten. Over enkele minuten zou de trein korte tijd stoppen bij het station van Turon.

De man in het zwart keerde zich om en haastte zich door de smalle zijstraat. Onder het lopen begon hij de knopen van zijn shirt en zijn koppel los te maken. Turon was niet groot. Aan het einde van de zijstraat hield de bebouwing al op en ging na enkele tientallen meter over in een lage onregelmatige begroeiing. De man in het zwart liep nu wat langzamer. Recht voor hem lag de spoorbaan en een honderdtal meters naar rechts het stationnetje. Met de zekere pas van een man die weet wat hij doet zocht hij zijn weg tussen de struiken door. Plotseling bleef hij taan. Hij duwde wat takken uit elkaar en haalde een gevlochten rieten koffer te voorschijn.

De maan had zich nog steeds niet laten zien en hij met dan ook volledig op de tast te werk gaan. Hij opende de koffer en begon zich in hoog tempo uitkleden. Ook dit had hij vele malen in het donker van zijn hotel kamer geoefend. Uit de koffer haalde hij een ander stel kleren te voorschijn. In omgekeerde volgorde van die waarin hij ze in de koffer had geborgen, trok hij ze dan aan. Broek, laarzen, shirt, en voorgeknoopt strikje, vest en tenslotte een colbertjasje.

Fluitend kwam de trein om de hoek van Reading Hill...

De man in het zwart, die nu als een kameleon van kleur veranderd was, propte de zwarte kleren in de koffer, sloot deze en greep hem bij het handvat. Hij pakte de opgevouwen hoge hoed die hij tijdelijk apart gelegd had en sloeg ermee tegen de zijkant van zijn been. De veer van het hoofddeksel sprong los en de hoge hoed schoot in model. Hij zette hem op en haastte zich naar de spoorbaan.

Het omkleden had niet veel langer moeten duren, want de trein was nog nauwelijks honderd meter van hem verwijderd. Ook deze plaats had hij zorgvuldig uitgekozen. De trein was Turon zeer dicht genaderd en reed nog slechts met de snelheid van een wandelaar. De locomotief was hem al gepasseerd en de eerste rijtuigen rolden langs hem heen. Hij was begonnen mee te lopen in de richting van Turon en hield de trein gemakkelijk bij.

Eén, twee... Nú!

Met zijn linkerhand greep hij zich vast aan een ijzeren stang en sprong handig op het balkon van een van de rijtuigen. Twee wagens verderop klonk de zangerige stem van de conducteur.

'Tuuuuuron...! Tuuuuuron...!'

Het plankier van het enige perron, waaruit het station van Turan bestond, gleed al voorbij. Nog voor het gevaarte met knarsende remmen tot stilstand was gekomen, sprong de man van het balkon af en beende in de richting van het stationsgebouwtje. Hij moest ervoor zorgen dat hij gezien werd. Hij wist dat dit geen enkel probleem zou opleveren. Zelfs al was het in het holst van de nacht, er was altijd enige bedrijvigheid rond een station als er een trein binnenliep.

Zogenaamd per ongeluk botste hij tegen een echtpaar aan, dat kennelijk iemand kwam afhalen. Hij concludeerde dit uit het feit dat ze helemaal geen bagage bij zich hadden. Hij herkende de eigenaar van de 'General Store' en zijn vrouw, dankzij het vage licht dat een paar, aan haken slingerende, olielampen verspreidden.

'Neemt u mij niet kwalijk,' verontschuldigde hij zich, terwijl hij zijn hoge hoed met een zwaai afnam. 'Ik krijg altijd een beetje last van zeebenen in een trein...'

'Helemaal niet, sir,' glimlachte de ander, terwijl ook hij zijn hoed afnam. De vrouw knikte even met haar hoofd en keek hem vriendelijk aan. 'Een goede nacht rust, mister Friston,' wenste ze hem toe.

'Dank u vriendelijk en u beiden eveneens,' antwoordde mister Friston, terwijl hij zijn hoed weer opzette. Hij vervolgde zijn weg tevreden, wenste de stationschef een goede nacht en wenkte de koetsier van het enige rijtuigje dat op dit late uur voor het stationsgebouw stond.

'Is dit een huurrijtuig?'

'No sir, ik kom miss Cushing ophalen,' antwoordde de man op de bok.

Mister Friston maakte een gebaar dat betekende 'niets aan te doen' en liep verder. De koetsier keek hem heel even na. Wat een rare snijboon, dacht hij. Die kerel meende zeker dat Turon een wereldstad was met huurkoetsen en zo!

Mister Friston liep de hoofdstraat door, in tegenovergestelde richting van de plaats waar hij nauwelijks een kwartier geleden nog gestaan had. Voor het 'Hotel Turon' bleef hij even staan. In de opvallend ruime hal brandde licht. Toen liep hij naar de deur toe en ging naar binnen.

'U hebt het dus gehaald, sir?' zei de eigenaar van het hotel, terwijl hij overeind kwam uit een van de gemakkelijke stoelen.

Mister Friston deed verrast. 'U bent toch niet speciaal voor mij opgebleven....!?'

‘Yes sir! U had mij vanmorgen toch gezegd, dat u met deze trein zou terugkomen!’

‘Maar dan hoefde u toch niet op te blijven, beste man.’ ‘Service, sir! Service!’ straalde de eigenaar bij het verkapte compliment. ‘Kan ik nog iets voor u doen?’

‘Een mens wordt altijd erg stoffig van een treinreis... Ik zou eigenlijk dolgraag een bad willen nemen, maar ik kan van u niet verlangen dat u dat op dit tijdstip nog klaarmaakt,’ antwoordde Friston.

‘Maar als u er werkelijk behoefte...’

‘Komt niets van in!’ viel Friston hem resoluut in de rede. ‘Het kan morgen ook. Ik zou een onmens zijn als ik er op zou staan.’ Hij begon de vrij brede trap op te lopen. ‘Ik wens u een goede nacht!’

‘U ook, sir!’ riep de ander hem achterna, terwijl hij de voordeur afsloot. Een aardige kerel, die Friston, dacht hij bij zichzelf...

HOOFDSTUK 2

Een klein ongelukje...

Vijf dagen later...

‘Over twaalf minuten zijn we in Turon, sir,’ zei de conducteur, terwijl hij aandachtig het klokje bestudeerde dat aan een dikke, verzilverde ketting op zijn borst hing. ‘We zijn vandaag precies op tijd.’

‘Gelukkig!’ zuchtte Bob Stanhope – alom bekend onder zijn bijnaam Arendsoog. ‘Dank u wel voor het waarschuwen.’ Met bewonderende blikken keek hij de conducteur na, terwijl deze zich met het gemak van een evenwichtskunstenaar door de slingerende en horden- de wagon bewoog. ‘Turan...’ ging hij dan tegen zijn Indiaanse vriend Witte Veder verder, ‘dat betekent dat de terugreis er voor ongeveer de helft opzit!’

Het was allemaal ruim twee maanden geleden begonnen. Op de S-ranch, bij Mining-Valley, was een brief bezorgd uit Washington. In die brief werden onze twee vrienden door de President van de States ‘vanwege hun grote verdiensten voor de Unie bij het ontmaskeren van de deelnemers aan het FRAME-komplot’ uitgenodigd om naar de hoofdstad te komen. Op zich was dat natuurlijk een hele eer, maar de President vergat, of liever gezegd de bureaumensen die hem adviseerden vergaten, dat het in dit jaargetijde razend druk was op een ranch. Een reis naar Washington was nu eenmaal heel wat anders dan een bezoekje aan de bureaus. Hemelsbreed was de afstand van Phoenix in Arizona, waar onze vrienden eventueel een trein konden pakken, naar Washington ruim tweeduizend mijl. Hemelsbreed, ja... Geen enkele spoorlijn was echter in een rechte lijn aangelegd. Enerzijds dwong het terrein vaak tot grote omwegen, anderzijds had men bij de aanleg geprobeerd zoveel mogelijk steden met elkaar te verbinden. Soms leidde

* Zie: Arendsoog en het FRAME-komplot

een spoorlijn dan ook bijna zigzaggend door een staat. Daar kwam nog bij dat de spoorwegen in de States niet in handen waren van één maatschappij, maar van vele belangengroepen of groepjes en zelfs van privé-personen. Het gevolg daarvan was weer, dat vele lijnen niet of slechts via een grote omweg met elkaar verbonden waren. Bij die tweeduizend mijl zou men er dan ook nog enkele honderden moeten bijtellen om de werkelijk af te leggen afstand te krijgen.

Daar kwam nog iets bij. De trein was weliswaar het snelste vervoermiddel over een grote afstand, maar Arendsoog had er een ontzettende hekel aan om dagenlang op de ongemakkelijke houten banken heen en weer geslingerd te worden, gedoemd tot nietsdoen.

Enfin, een uitnodiging van de President kon je natuurlijk niet naast je neerleggen. Om een lang verhaal kort te maken: onze vrienden besloten de reis gedeeltelijk per trein en gedeeltelijk te paard af te leggen. Als de trein een grote omweg moet maken of als de verbinding tussen twee lijnen erg te wensen overliet, stegen zij uit en vervolgden de reis – soms gedurende twee of drie dagen – te paard.

Na een tocht van vele, vele dagen waren zij tenslotte in de hoofdstad aangekomen. Gedurende hun verblijf in Washington hadden ze zich niet erg op hun gemak gevoeld. Ze waren van hot naar her gesleept, hadden honderden handen moeten schudden en de gekste vragen moeten beantwoorden. Het hoogtepunt was natuurlijk het diner met de President geweest en eigenlijk was hun dat ook het meest meegevallen. De President was een doodgewone, best aardige kerel. Het klinkt misschien vreemd, maar juist in zijn aanwezigheid hadden Arendsoog en Witte Veder zich het meest op hun gemak gevoeld. De President was een man van weinig woorden. Als hij vragen stelde of een opmerking maakte, wist hij ten minste waar hij het over had. Tijdens het diner was hij plotseling opgestaan, had een korte, bondige speech gehouden en de twee vrienden een duur uitzienende oorkonde overhandigd.

En nu zat het bezoek aan de hoofdstad er alweer op en waren onze vrienden halverwege de terugreis.

Begeleid door het snerpande geluid van metaal dat over metaal krast kwam de trein tot stilstand.

Er zaten niet veel passagiers in de trein en behalve Arendsoog en Witte Veder steeg er niemand uit. Na een voor leken onverstaanbare kreet van de conducteur was de stationschef al naar de laatste wagon

gelopen en ontgrendelde die. Hij wachtte even tot onze vrienden naderbij gekomen waren en met de hulp van Arendsoog trok hij dan een loodzware, ongeveer één meter brede plank uit de wagon.

‘U kunt uw gang gaan,’ zei hij dan, niet onvriendelijk.

Arendsoog tikte tegen zijn hoed en liep de nu schuin liggende plank op. Witte Veder volgde hem onmiddellijk. In de wagon werden zij enthousiast begroet door Lightfeet en het paard van de Indiaan.

‘Even nog,’ zei Arendsoog, terwijl hij zijn rijdier over de neus wreef. ‘Buiten mag je dollen.’ Voorzichtig leidde hij Lightfeet dan tussen de twee schotten uit die hadden voorkomen dat het dier bij een slingerende beweging van de trein zou omvallen. Eenmaal buiten was Lightfeet niet meer te houden. Grinnikend keek Arendsoog toe, terwijl zijn paard als een veulen-met-de-kolder-in-het-hoofd rondsprong.

Witte Veder's paard was zo mogelijk nog uitgelatener dan Lightfeet en de Indiaan had enige tijd nodig gehad om het dier te kalmeren. Nu hij daar enigszins in geslaagd was, leidde hij zijn rijdier de wagon uit.

En toen gebeurde het...

Op de schuine plank maakte het paard een paar dartele sprongen en trapte daarbij met het rechterbeen tegen de kogel van het linkerbeen. De kogel bij een paard is een gewricht tussen de zogenaamde pijp en het kootbeen. Plotseling enigszins kreupel daalde het dier nu verder de plank af.

Geschrokken keek Arendsoog zijn Indiaanse vriend aan. Zelfs bij zo'n tegenslag bleef Witte Veder echter onverstoort. ‘Mij kijken,’ zei hij kort. ‘Jij helpen stationschef...’

Arendsoog knikte slechts. Samen met de man van de spoorweg, die zich tijdens het uitlaten uit veiligheidsoverwegingen enigszins gedeukt had gehouden, schoof hij de plank weer terug in de wagon en sloot de zware deur. Hij hoorde het bedankje van de stationschef nauwelijks en haastte zich terug naar Witte Veder, die zijn paard aan het onderzoeken was.

‘En...? Is het ernstig?’ Aan Arendsoogs stem was duidelijk te horen, dat hij goed geschrokken was.

‘Zijn kogel,’ antwoordde Witte Veder, terwijl hij nogmaals het gewricht voorzichtig betastte. ‘Mij niet denken zijn ernstig, maar paard moeten hebben rust en kruiden voor kneuzing.’

Arendsoog was inmiddels naast zijn vriend neergeknield en onderzocht het been van het paard eveneens. ‘Ik geloof, dat we van geluk mogen spreken, joh...!’ zei hij dan, terwijl hij overeind kwam. Voor

hetzelfde geld was de kneuzing veel ernstiger geweest.

‘Wij gaan naar stalhouderij?’ vroeg Witte Veder slechts.

‘Ja. Ik zou niet weten waar we je paard anders een paar dagen rust kunnen laten houden.’

Nog steeds een beetje stram in zijn botten, duwde Arendsoog de deur van ‘Hotel Turon’ open en ging naar binnen.

Ze hadden de rijdieren ondergebracht in de stalhouderij en nadat Witte Veder in de onmiddellijke omgeving van het stadje de benodigde kruiden had gevonden, kon het gewonde been van zijn paard verzorgd worden. Na de stalhouder op het hart gedrukt te hebben het dier vooral met rust te laten, hadden zij het advies van de man opgevolgd en waren naar ‘Hotel Turon’ gegaan.

Het hotel telde slechts vier kamers, maar gelukkig voor onze vrienden was het niet druk. Er was maar één kamer bezet. De gast heette Friston en was een echte héér, aldus de hoteleigenaar.

En nu stonden onze vrienden voor het raam van hun kamer op de eerste verdieping en keken naar de volkomen verlaten hoofdstraat.

‘Ik denk dat we niet bang hoeven te zijn dat het verkeer ons uit de slaap zal houden,’ zei Arendsoog met galgehumor. ‘Dat we uitgerekend in zó’n gat gestrand zijn...’

‘Zijn beter dan grote stad,’ meende Witte Veder echter.

Arendsoog dacht even na. Natuurlijk had zijn Indiaanse vriend gelijk, realiseerde hij zich dan. Zij waren gewend om buiten, in de vrije natuur te zijn en een verblijf van enkele dagen in een grote stad was dan ook een straf voor ze. Hij hoefde maar aan Washington te denken...!

De klok in de hal van het hotel sloeg twee slagen. Arendsoog hoorde het zonder er echt naar te luisteren.

In de kamer naast die van onze vrienden klonk wat gestommel. Zachte voetstappen gingen van het midden van de kamer naar het raam en vervolgens naar de deur. Een piepend geluid van de scharnieren begeleidde het openen en sluiten van de deur.

‘Dat zal Friston, onze buurman, zijn,’ zei Arendsoog meer in zichzelf dan tegen Witte Veder.

Er verst reken een twintigtal seconden. Toen verscheen een in het grijs geklede figuur bij de ingang van het hotel. Vanaf hun plaats bij het raam op de eerste verdieping konden onze vrienden het gezicht van de man niet zien. De brede rand van een hoge hoed onttrok het aan

hun blikken. Met grote maar toch rustige stappen liep mister Friston in dezelfde richting waaruit onze vrienden gekomen waren. Een gevlochten rieten koffertje hing nonchalant aan zijn rechterhand...

Harney, de voorman van de K-ranch, stond bij het schooltje van miss Leddy en roffelde nerveus met zijn vingers op zijn zadelknop. De peuk van een sigaret schoof onrustig van zijn ene mondhoek naar de andere. Het gezicht van Harney – die door de man in het zwart aangesproken was met de naam ‘Butler’ – stond verbeterd en gespannen.

Na zijn ontmoeting met de man in het zwart had hij zich gaar gepiekerd wie de onbekende was en waar hij hem eerder had ontmoet. In het donker had hij niet meer gezien dan een schim. Het was hopeloos geweest! Het enige dat hij in de afgelopen dagen dan ook had kunnen doen was proberen zich te herinneren waar hij de stem van de man in het zwart eerder had gehoord. Hij was er niets mee opgeschoten...

Terwijl hij naar de voordeur van het huis keek waarin de school gevestigd was, vroeg hij zich af of hij de onbekende vandaag weer zou ontmoeten. De vorige avond had hij, na vier dagen in spanning te hebben gezeten, een brief gevonden onder de steen bij het groepje bomen ten noorden van de ranch. De instructies in de brief waren kon en bondig geweest... je gaat morgen naar Turon en haal de jongste zoon van je baas van school. Daarna verlaat je de stad en rijd je met de jongen in westelijke richting. De rest kun je aan mij overlaten...’

Joelende kinderen schrikten hem uit zijn gedachten op.

‘Ralph...!’ riep hij dan.

Eén van de kinderen bleef staan en keek zoekend om zich heen. Toen kreeg hij John Harney, de voorman van zijn vader, in de gaten. Met een pakje bij elkaar gebonden boeken over zijn schouder rende hij naar hem toe. ‘Mag ik met je meerijden, John?’

Elke dag werden Ralph en nog twee kinderen die in dezelfde richting moesten, door een rijtuig, dat bij het station wachtte, naar huis gebracht. Meerijden in het zadel van je vaders voorman was natuurlijk veel leuker...

‘Vooruit maar.’ Harney probeerde zo gewoon mogelijk te doen. Hij schoof wat naar achteren in het zadel en nadat hij Ralph met zijn sterke armen als een veer je van de grond had getild, zette hij hem voor zich.

Miss Leddy keek ze glimlachend na, toen de grote kerel en de kleine jongen zich van de school verwijderden. John Harney was een aardige

vent. Tijdens de jaarmarkt had ze nog met hem gedanst en sinds die dag hoopte ze vurig dat hij haar een keer zou vragen om mee uit te gaan. Tot nu toe was dat nog steeds niet gebeurd. Helaas...

‘Waar gaan we naar toe?’ Ralph keerde zich gedeeltelijk om en keek de voorman vragend aan. De K-ranch lag ten noordoosten van Turon en zij reden in westelijke richting.

‘Even een boodschap doen,’ antwoordde Harney, die deze vraag met angst en beven had zien aankomen. Hij was nu eenmaal erg slecht in liegen. Hij wist tevoren dat de vraag vroeg of laat gesteld zou worden en had niet geweten of hij zich dan tegenover de jongen, die hem als zijn grootste vriend beschouwde, goed zou kunnen houden.

Ze reden aan de rand van de stad, ongeveer evenwijdig aan de spoorbaan die bij Liberal haar eindpunt vond.

Ralph keek weer om, maar stelde nu geen vragen meer. John deed raar, vond hij. Hij was zo... zo... anders dan anders...

Turon lag in een breed en vruchtbaar dal langs een van de vele af-takkingen van de Cimarron. De afstand tot Liberal, in het westen, bedroeg ongeveer vijftig mijl. Tien mijl ten zuiden van het stadje liep de grens tussen de staten Kansas en Oklahoma. Een smalle strook land van nauwelijks vijfendertig mijl breed van deze laatste staat lag ingeklemd tussen Kansas en Texas. Vanuit Turon kon men dan ook gemakkelijk in één dag via Oklahoma de staat Texas bereiken.

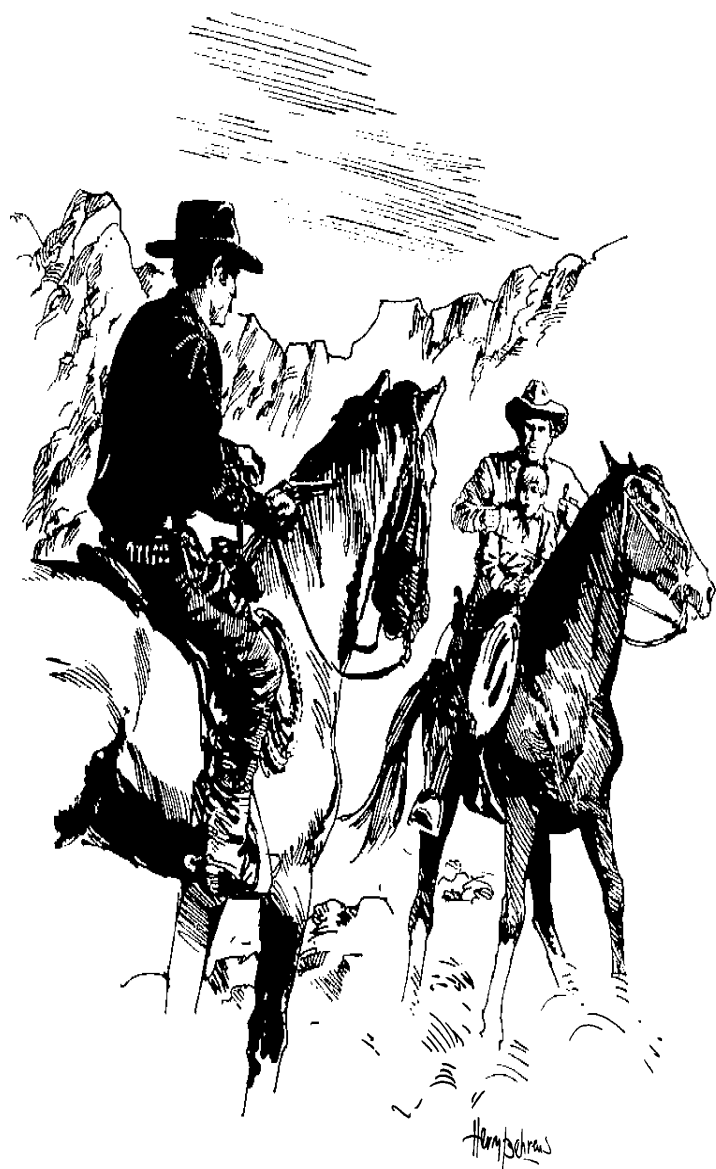
Het dal waarin Turon lag werd omringd door bergen, waarvan de hoogste top de vijfhonderd meter net niet haalde. In westelijke richting werd het terrein snel ruiger en het gebergte hoger. Daar groeide slechts wat spaarzaam gras en op een enkele handelspost na was deze streek dan ook volkomen verlaten.

Er verstreek een half uur zonder dat er iets gebeurde. Het begon de voorman van de K-ranch steeds moeilijker te worden ontwijkende antwoorden te vinden op de vele vragen van zijn jonge vriend. Ralph, die alles eerst nog als een pleziertochtje beschouwd had, vond het al-lang niet leuk meer. Hij werd zelfs een beetje bang voor John Harney...

En toen, plotseling...

‘Halt!’

Alsof hij uit het niets te voorschijn was gekomen, werd de weg versperd door een ruiter. Hij was helemaal in het zwart gekleed en de brede rand van zijn hoed onttrok zijn gezicht voor het grootste deel

aan het oog...

Met een ruk trok John Harney de teugels strak. Ralph moest zich vastgrijpen aan de zadelknop om niet te vallen.

‘Houd beide handen aan de teugels,’ beval de man in het zwart, terwijl hij met zijn hielen zijn paard aanzette. De loop van de revolver in zijn hand beschreef kleine, dreigende cirkeltjes. Stapvoets kwam hij naderbij.

‘Goed werk, mister Butler,’ zei hij schamper, terwijl hij eerst de ene en vervolgens de andere revolver van de voorman uit de holsters wipte.

‘Ik heet Harney,’ probeerde de ander nogmaals.

‘Daar hebben we het al over gehad,’ snauwde de man in het zwart. Zijn linkerhand gleed over de kleren van de voorman, op zoek naar mogelijke verborgen wapens. ‘Heb je in de afgelopen dagen niets anders kunnen bedenken?’

De ruiter bevond zich nu achter het paard van Harney.

‘Rijden!’ commandeerde hij.

‘Waarnaar toe moet...’

‘Rijden!’ zei de man weer, maar het bevel klonk nu anders. Het was angstaanjagend zoveel dreiging er kon uitgaan van de toon waarop dat ene woordje werd uitgesproken.

John Harney hoorde de dreiging. Of beter gezegd: hij vóélde hem bijna... Met een lichte beweging van de teugels bracht hij zijn rijdier in beweging.

‘Wie is die man, John?’ Ralph’s stem klonk een beetje bibberend. Hij was zich dood geschrokken van de man in het zwart.

‘Zwijg!’ kwam onmiddellijk het snauwende bevel.

Ralph’s hart sloeg een keer over van schrik. Hij drukte zich tegen de voorman aan alsof hij bescherming zocht.

Ze reden nu in draf. Een snellere gang stond het terrein niet toe. De omgeving werd snel ruiger en onherbergzamer, de bergtoppen hoger en de verspreid liggende rotsblokken talrijker.

De tijd verstreek...

Na ruim een uur liet de man in het zwart halt houden voor een korte rust, die onder een doods stilzwijgen verstreek.

En verder ging het weer, steeds dieper het gebergte in. De middag verstreek. De zon kroop weg achter de toppen van de bergen en achter hen trok een grauwe sluier de oostelijke hemel dicht. Over een half uur, misschien drie kwartier, zou het volslagen donker zijn.